

I.

neskoršie sa povrávalo, že ten človek doputoval zo severu od Povrazníckej brány. Šiel pešo, osedlaného koňa viedol za uzdu. Popoludnie pokročilo, povrazníci a klampiari už pozatvárali obchodíky a ulička zívava prázdnotou.

Bolo teplo, no ten človek mal cez plecيا prehodený čierny plášť. Strhával na seba pozornosť.

Zastavil sa pred hostincom *Starý Narakort*, na chvíľu postál, započúval sa do mäteže hlasov. Krčma bola, ako obyčajne v takomto čase, plná ľudí.

Neznámy do *Starého Narakortu* nevstúpil. Viedol koňa ďalej, na dolný koniec uličky. Tam stála ďalšia krčma, menšia, volala sa *U lišiaka*. Bola takmer prázdna. Nemala najlepšiu povest'.

Krčmár zdvihol hlavu sponad súdka s kvasenými uhorkami a skúmavo si premeral hosta. Cudzinec, ešte stále v plášti, stál pred výčapným pultom strnulo, nehybne, mlčky.

– Čo dáme?

– Pivo, – ozval sa neznámy. Hlas znel nepríjemne.

Krčmár si otreľ ruky o plátennú zásteru a naplnil hlinený džbánok. Džbánok bol otlčený.

Neznámy nebol starý, no vlasy mal takmer celkom biele. Pod plášťom nosil ošúchanú koženú kamizolu so šnurovaním pod krkom a na pleciah. Keď si zložil plášť, všetci si všimli, že na popruhu má na chrbte zavesený meč. Nebolo na tom nič čudné, vo Wyzime skoro všetci chodili ozbrojení, nikto však nenesol meč na chrbte ako luk či tulec.

Neznámy si nesadol k stolu medzi nepočítaných hostí; zostal stáť pri výčape a prenikavými očami prebodával krčmára. Uhol si zo džbánka.

– Hľadám nocľah.

– Nemáme, – zavrčal krčmár s pohľadom upretým na hosta zaprášené, špinavé čizmy. – Spýtajte sa v Starom Narakorte.

– Radšej by som zostal tu.

– Nemáme. – Krčmár konečne rozpoznal prízvuk neznámeho. Bol to Riv.

– Zaplatím, – povedal cudzinec potichu, akoby neisto.

Práve vtedy sa začal celý ten nešťastný príbeh. Poďobaný miesiželezo, ktorý od chvíle príchodu nespúšťal z cudzinca mrzutý pohľad, vstal a pristúpil k výčapnému pultu. Jeho dvaja pajtáši si zastali za ním, nie ďalej ako na dva kroky.

– Nie je tu miesto, ty odroň, tulák z Rívy, – zachrčal poďobaný a postavil sa tesne vedľa neznámeho. – Vo Wyzime nepotrebujeme takých, ako si ty. Toto je slušné mesto!

Neznámy si vzal džbánik a podstúpil. Pozrel sa na krčmára, ten sa však jeho pohľadu vyhol. Ani mu na um neprišlo brániť Ríva. Koniec koncov, kto už má rád Rívov?

– Každý Riv je zlodej, – pokračoval poďobaný; zavialo to od neho pivom, cesnakom a zlosťou. – Počuješ, čo hovorím, papľuh?

– Nepočuje. Nasrali mu do uší, – pridala sa jeden z tých v úzadí, druhý sa zarehotal.

– Zaplať a strať sa! – skríkol poďobaný. Neznámy naňho až teraz obrátil oči.

– Dopijem pivo.

– Pomôžeme ti, – sykol miesiželezo. Vyrázil Rivovi džbánok z ruky a zároveň ho schmatol za plece; prstami obomkol remeň prekrížený cez cudzincovu hrud'. Jeden z tých zozadu zdvihol päšť na úder. Cudzinec sa na mieste skrčil a zbavil poďobaného rovnováhy. Meč pri tasení z pošvy zasyčal a nakrátko sa zablysol vo svetle kahancov. Všetko sa zvířilo v pohybe. Krik. Ktosi zo zvyšných hostí sa vrhol k dverám. Zrachotila padajúca stolička, hlinené nádoby hlucho treskli o dlážku. Krčmár sa s roztrasenými ústami pozeral na ohavne rozťatú tvár miesiželeza, ktorý márne zatínal prsty do brehu výčapného pultu, kĺzal sa a strácal z očí, ako keby sa topil. Obaja jeho kumpáni ležali na dlážke. Jeden nehybne, druhý sa zvířal a chvel v rýchlo sa zväčšujúcej tmavej mláke. Vo vzduchu vibroval a zraňoval

uší tenký, hysterický ženský krik. Krčmár sa roztriasol, nabral dych a začal vracať.

Neznámy cúvol k stene. Bol v strehu, prikrčený a napätý. Meč držal oboma rukami, hrotom čepele krúžil vo vzduchu. Nikto sa nehýbal. Hrôza ako studené blato oblepila tváre, ochromila údy, upchala hrdlá.

S rámusom a treskotom sa do krčmy vrátili traja drábi. Museli byť niekde neďaleko. Remencami ovinuté palice mali v pohotovosti, no pri pohľade na mŕtvoly okamžite tasili meče. Riv sa pritisol chrbtom k stene, ľavačkou vytiahol spoza sáry dýku.

– Zahod' to! – zeval jeden z drábov chvejúcim sa hlasom.
– Zahod' to, lotor! Pôjdeš s nami!

Druhý dráb odkopol stôl, ktorý mu bránil dostať sa k Rivovi zboku.

– Utekaj po ľudí, Treska! – skríkol na tretieho, čo zostal neďaleko dverí.

– Netreba, – neznámy sklonil meč. – Pôjdem sám.

– Pôjdeš, psia chamraď, ale na povraze! – rozohnil sa ten roztrasený. – Odhod' meč, lebo ti rozfaklím gebuľu!

Riv sa narovnal. Rýchlo zasunul čepeľ pod ľavú pazuchu a pravou rukou smerom k drábom načrtol vo vzduchu komplikované, rýchle znamenie. Zablysli sa nity, nahusto nabité na manžetách koženej kazajky dlhých až po lakeť.

Strážnici okamžite ustúpili a tvár si zakryli lakťami. Ktorýsi z hostí vstal, iný sa opäť pobral k dverám. Žena sa znovu rozkričala, divo a prenikavo.

– Pôjdem sám, – zopakoval neznámy kovovo rezonujúcim hlasom. – A vy traja kráčajte popredu. Zavediete ma ku kastelánovi. Nepoznám cestu.

– Áno, pane, – zahundral dráb so sklonenou hlavou. Vykročil k dverám a neisto sa obzeral. Dvaja ďalší náhlivo vyšli za ním, otočení chrbtom. Neznámy vykročil v ich stopách, len čo schoval meč do pošvy a dýku za sáru čižmy. Keď prechádzal okolo stolov, hostia si zakrývali tváre cípmi kabátcov.

NAPÍŠAL ANDRZEJ SAPKOWSKI
a
ILUSTROVAL THIMOTHÉE MONTAIGNE

ZAKLÍNAČ

POVIEDKA ZAKLÍNAČ

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 577
Zodpovedný redaktor Erik Fazekáš
Technická redaktorka Jana Urbanová

Preklad Karol Chmel
Jazyková redakcia Eva Piarová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

 ALBATROS MEDIA